

КВІТЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№7 (1145)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

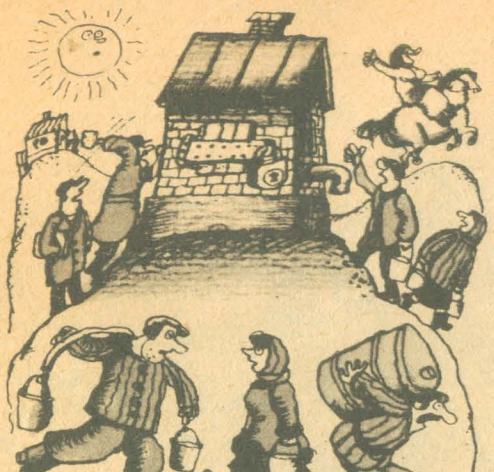
У деяких господарствах не приділяють належної уваги таким цінним круп'яним культурам, як гречка і просо. Тут і площі посіву малі, і врожаї низькі.

(3 листів до редакції).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

- Ідіть, ідіть собі! У мене і без вас клопоту вистачає.
- Пішли, сестро! З такими господарями каші не зварिश.

ПРОГУЛЬНИЦЯ НА КОНІ

Нашого брата фейлетоніста частенько підколюють:

— Ну ви ж і копаєте! Розмах у вас, ха-ха, просто-таки космічний! З гармат по мухах шарахаєте. Замахується, бува, не менше як на міністра, а лупите по двірнику дяді Васи! Нічого не скажеш, достойний об'єкт!..

Десь у чомусь ти, дорогий читачу, правий. Та погодься, що не все ж і по міністрах шарахає. Воно, звичайно, від міністра залежить багато, та коли розібратися, то один підпийлий коцегар може інколи влаштувати веселе життя відразу стільком людям, що нікому міністру — й не снилося. От не вийде разочок на роботу — і наш вам привіт! З китичкою. І поки там знайдуть крайнього, то у наших із вами квартирах настає така приємна прохолода градусів на 5—6 за Цельсієм... Діточки чхають, дорослі навалюють на постіль усю одежину, яка тільки є в хаті, влаштовуючи щось на зразок чукотської яринги... А коцегар, попередньо добряче «протопивши» у себе всередині, солодко спить собі у підсобці...

Або викине коника, скажімо, шеф-кухар якоїсь їдальні. Отак заверне до куми на чарочку, та цілий день і просидить за її щедрим столом, і ключі од продуктового складу, до речі, з собою занесе. Навгощається досхочу, а сотні людей, які щоденно харчуються в тій їдальні, тільки слинку ковтають.

Так що немає, як бачимо, другорядних посад і нема дрібних тем. Трапляється тільки здрібнений погляд на речі.

От про один із таких випадків несерйозного підходу до цілком серйозного факту ми й хочемо вам повідати.

Живе у селі Верхньоінгульському Бобринецького району на Кіровоградщині громадянка Олена Володимирівна Обач. Посада у неї — далеко не міністерська, зарплата, відповідно, — теж. Проте сказати, що за ті гроші Олені Володимирівні доводиться тяжко перетрудуватися, було б гріх: усі її обов'язки полягають в тому, щоб кожен день акуратно, у встановлений час натискати кнопку глибинного насоса, котрий закачує воду в сільський водогін.

Не робота, словом, а просто-таки задоволення. Зберігає масу вільного часу. Проте, як не дивно, а громадянки Обач навіть і ці не вельми обтяжливі

обов'язки видаються часом занадто морочливими. Бувають дні, коли бажання зробити собі (не кажучи вже про односельців) таку приємність — прийти і натиснути кнопку — у неї просто-таки геть пропадає. Беруть тоді люди відра, бідони і тяпають аж ген за село, у вибалок, до степової кринички. По грязюці, по бездоріжжю... І працює отаким чином громадянка Обач, додамо вам для повної інформації, не день і не два, а вже протягом десяти літ!

Ну, а як же, спитаєте ви, дирекція радгоспу, де Обач одержує зарплату? Що ж, отак цілих десять років і дивиться на всі її вибрики крізь міцно стулені пальці?

Ви знаєте, ні. Не раз намагалися душевно з нею поговорити, вплинути, самі розумієте, на свідомість. Але — як горохом об стінку. А одного разу, коли Олена Володимирівна, ні слова нікому не сказавши, заявила аж на два тижні до сусіднього району, адміністрація зробила навіть героїчну спробу звільнити її з роботи. Але закінчилася ця відчайдушна акція нищівною поразкою і повним осоромленням мундира радгоспівської адміністрації: директор

О. Я. Мірошніченко змушений був, за рішенням суду, поновити Обач на тій же посаді та ще й сплатити на її користь із власної кишені 190 крб. за ті два місяці, поки вона була без роботи.

Після спроби звільнити злісну прогульницю з роботи, керівництво радгоспу взагалі руки опустило. Та хай їй, мовляв, грець, ще по судах затягася... А їй, зрозуміло, того тільки й треба: ось уже більше року після тих скандальноно-яких подій Обач продовжує так само спокійно варити воду зі своїх односельців — замість того, щоб подавати їм цю воду, як належить їй за службовим розписом. А в разі чого — руки в боки:

— Ну-ну, потихше! Ось я на вас — до суду!..

Ну, то як? Дрібенький, скажете, фактик? Не вартий уваги республіканського журналу? От якби замість слюсаря-водопровідника, який (у даному разі — яка) навіть відповідних фахових навиків не має — через те й горять раз по раз вилучені і залишені без нагляду глибинні насоси! — от якби замість неї, повторюємо, у нашому фейлетоні фігурувало ім'я щонайменше котрогось із міністрів, — ото було б! Але що поробиш: на міністрів до нас подібних сигналів поки що не надходило. А про трудову дисципліну говорити треба. Бо вона, як ми з вами знаємо, одна для всіх: і для міністра, й для двірника. Бо й від того, й від іншого, як ми з вами переконалися, залежить багато чого у наших життів. На цьому дозволимо собі й поставити крапку. А от дирекції радгоспу «Червона зірка» крапку ставити на цьому не рекомендуємо. Ні стосовно Обач, ні відносно інших нероб.

М. ПРЯДКО,
В. БОЙКО.

ПЕРЦАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

П'ятнадцять років очолює колгосп імені Леніна Борзнянського району, що на Чернігівщині, Микола Іванович Кучинський. І хоча весь цей період, особливо в останні роки, господарство плететься у хвості, Кучинського в районних установах підтримують. Наш кореспондент зустрівся з Миколою Івановичем і попросив розповісти, як йому вдалося, не хапаючи зірок з неба, здобути такий авторитет у районного керівництва.

— Дуже й дуже просто. Для цього насамперед треба знати, що йому, тобто керівництву, приємно чути й бачити.

— Чи не можна конкретніше?

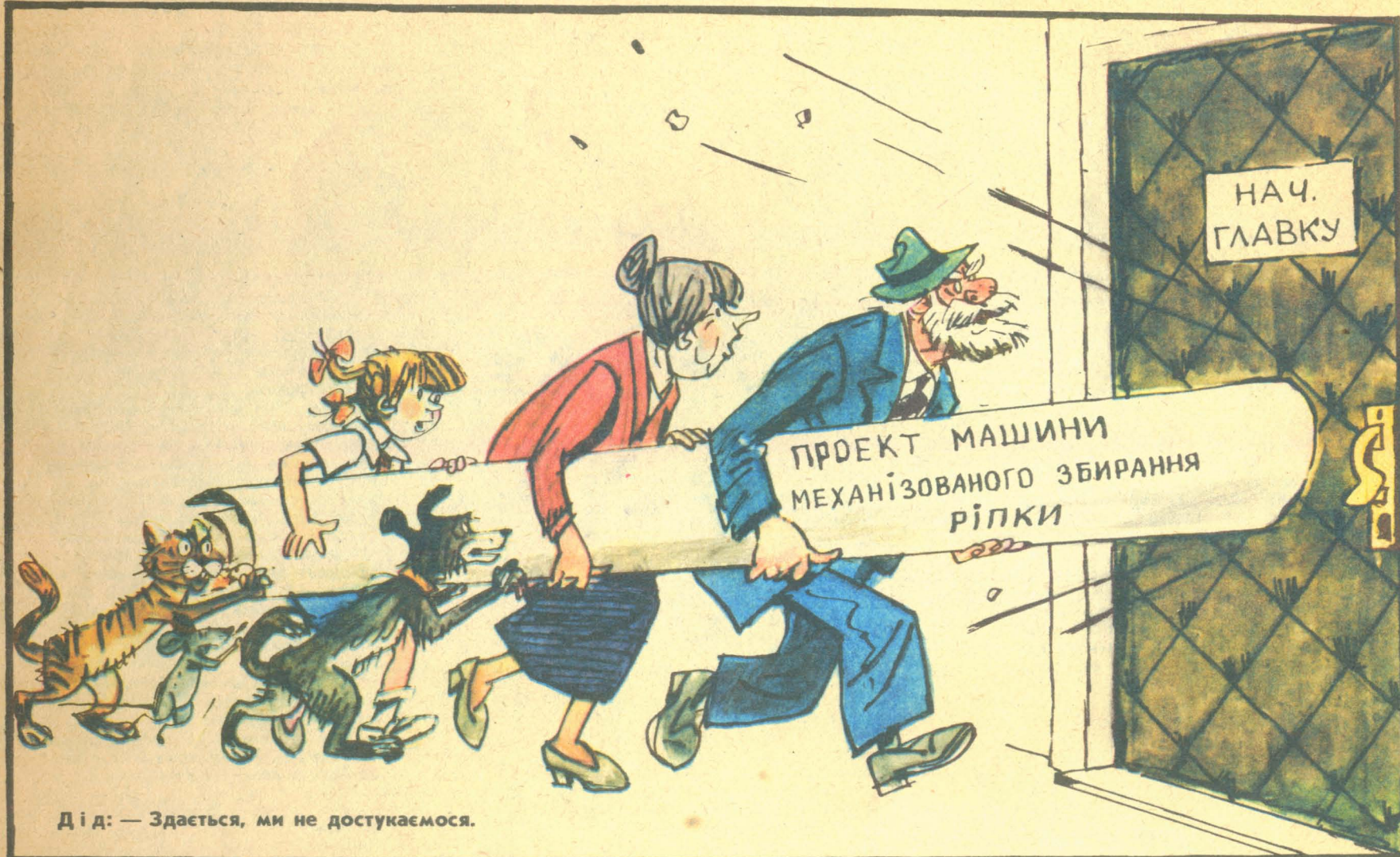
— Будь ласка. Кілька років тому на одній районній нараді, я вже не пригадую на якій саме, особливо гостро наголошувалося на необхідності механізації трудомістких процесів на фермах, зокрема — доїння. А за якийсь тиждень я вже інформовав, що мій колгосп придбав доїльну установку. І хоча, між нами кажучи, вона жодного дня не працювала, роль свою все ж відіграла: я справив враження керівника, який оперативно підхоплює ініціативу зверху і крокує в ногу з прогресом.

Або візьмемо інше питання — підготовку ферм до зимівлі. Ну, якими хоче бачити ті ферми районне керівництво? Правильно! Належно відремонтованими, теплими, з достатнім запасом кормів, відповідними умовами для праці й відпочинку тваринників. І — щоб нормально доїлися корови. Отож я мало не щодня і телефоную в район, доповідаю: на фермах повний ажур...

— Але ж, даруйте, керівництво може прийти й на власні очі побачити, який то ажур. А у вас, наприклад, до першої молочнотоварної ферми навіть під'їзної дороги нема, а на самій території ферми — непролазна багнюка, у корівниках темно, брудно, сиро, механізації — ніякої, доярки ходять без спецодягу, відпочити їм ніде...

— Я це й без вас знав. Але врахуйте, що, поперше, в районі кілька десятків господарств, і до мене черга може й не дійти, а по-друге, чули б ви, яким бадьорим, оптимістично-впевненим голосом усе це я доповідаю. Такому голосу просто-таки неможливо не вірити. Тим паче, що свій рапорт я підкріплюю конкретними цифрами: силосу заклали в ями стільки-то, сіна накосили — стільки-

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дід: — Здається, ми не достукаємося.

то, солома вся — біля ферми, подрібнена, кормоцех працює, мов годинниковий механізм. Словом, не підкопаєшся...

— Все це зрозуміло, але, знову ж таки, цифри ці дуті. Наскільки мені відомо, сіна ви заготовили майже в два з половиною рази менше, ніж відзвітували в район, соломю — на десять тисяч центнерів, а силосу — аж на п'ятнадцять тисяч центнерів менше...

— А оптимістично-впевнений голос навіщо? Невже ви думаєте, що хтось приїде та перевірить, скільки в мене тих кормів насправді? Окрім того, врахуйте ще й таку деталь: я ніколи не набридаю районному керівництву своїми проблемами, а це йому теж подобається. От, скажімо, дехто з моїх колег стікає в усі двері, вимагаючи запчастин до сільгосптехніки. А я запевняю керівництво: шукатиму, як ви нас учите, внутрішні резерви. Мені ж, між нами кажучи, й шукати їх не треба. Були у мене в колгоспі два майже новенькі комбайни «Колос» та «Нива». От я їх на запчастини й пустих. Коли ж бути зовсім відвертим, то в мене цими резервами увесь господарський двір завалений: тут і новісінський гранулятор вартістю понад шість тисяч карбованців, і ще багато дечого. Отож план здачі металобрухту я в будь-яку хвилину зможу виконати.

Далі. Як я розмовляю з районним керівництвом? Виятково ввічливо! Кожне слово прямо на люту ловлю. Не встигнуть мені чимось дорікнути (а дорікати, ви самі розумієте, мені є за що), як я вже самокритикуюсь, обіцяю, запевняю, дякую за слушні зауваження та цінні поради. А тому, коли з колгоспу надходять всілякі листи — про те, що я крию всіх матом, що розганяю спеціалістів, — цьому, природно, ніхто не вірить. Оце ви перший, хто в цьому переконався на власні очі. Але ви собі приїхали та й поїдете, а я залишуся.

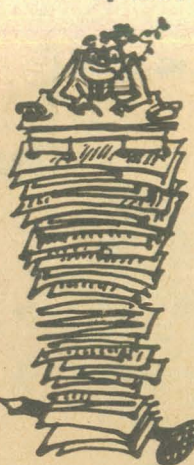
— І все ж таки, Миколо Івановичу, я гадаю, що з такими методами керівництва вам довго не втриматися?..

— Ха-ха! Уже п'ятнадцять років головую і, думаю, спокійно головуватиму собі й далі. І мені начхати на всі оті сигнали: і про мою грубість, і про мою безгосподарність, і про відсутність турботи про людей, і про те, що я зовсім не займаюся благоустроєм села. Хай собі пишуть! А мені головне — що мого районне керівництво на ті сигнали ніяк не реагує. Адже йому, керівництву, як-то кажуть, — видніше!

Інтерв'ю взяв Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

КАЗКА ПРО ЦВЯХИ

У конторі «Цвяхпостач» був начальник і замнач, бухгалтерія, шофер, Секретарка і кур'єр, Референтів шість чи сім, і зарплата йшла усім. Працювали — аж гуло! Тільки... цвяхів не було. Звідусіль гінци з'їжджалися, телефони розривалися, йшли потоки телеграм... Але кожен день отам Чули фразу діловиту: — Підждіть. Нема ліміту! Та недавно в добру пору Скоротили ту контору. І відразу дуті штати Дружно стали за верстати. Референти, бухи, зами В праці приклад показали. Навіть дядько Гриць — кур'єр План виконує тепер. Тож хвала їм і привіт!

Є на цвяхи вже ліміт.

Василь КРАВЧУК.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НОВЕ В ГРАМЗАПИСУ

На Івано-Франківській студії звукозапису вперше у світі запроваджено принципово нову систему запису музики на гнучких платівках. На перший погляд здається, що на платівках узагалі нічого не записано, такі вони гладенькі і незаймані. Наприклад, жителька села Розквіт Березівського району Одеської області О. І. Заворотнюк, якій Івано-Франківці надіслали кілька платівок із записаними на її замовлення піснями, скільки не стави-

ла їх на програвач, крім шипіння, нічого не почула. Однак майстри із студії стверджують, що запис є. Просто наша вітчизняна промисловість, мовляв, іще не створила апаратури, на якій можна було б його відтворити.

САМІ РЕМОНТУЮТЬ

Нові форми обслуговування клієнтів шукають і знаходять у Довбишівській ремонтній майстерні на Житомирщині. Одна з таких форм дозволила набагато зменшити навантаження ремонтників завдяки раціональному розподілу обов'язків між ними і замовниками. Тепер ремонтники тільки приймають гроші, а ремонтують сільгосптехніку самі замовники. Так, одержавши майже чотири тисячі карбованців за ремонт екска-

тора від Теплицької райсільгоспхімії на Вінниччині, ремонтники віддали його майже незайманим. Усю зиму провозувалися механізатори, але й досі екскаватор стоїть, мов укopianий.

ДОРОГА СПОГАДІВ

Таку незвичайну назву здобула на Хмельниччині дорога, що з'єднує село Лозини з селищем Летичів. Хто б не йшов або не їхав нею, обов'язково згадає І. С. Королюка — начальника Летичівського районного дорожнього управління, який з підлеглими йому майстрами постарався так прокласти вищегадану дорогу, що за якийсь місяць її «тверде» покриття геть зникло з лиця землі, перетворившись на суцільну багнюку.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Скромність, звичайно, прикрашає людину. А от деякі відповідальні особи з кримських будівельних організацій вважали, що це не та прикраса, яка може викликати заздрість. А тому й віддавали перевагу бачам і кооперативним гаражам. Будівельні ж матеріали для них випускували по дешевині — за оптовими, а не роздрібними цінами, користуючись безмежною щедрістю керівництва Єваторійського заводу будівельних матеріалів «Єваторієбуд». Про все це й йшлося у фейлетоні «Дещо про скромність» («Перець» № 16 за 1982 рік).

Як повідомив редакції секретар Кримського обкому Компартії України тов. Рошупкін, за

випускання матеріалів за оптовими цінами на директора Єваторійського заводу будівельних матеріалів Айзенберга В. Д., його заступника Стамболі В. Ф. і головного бухгалтера заводу Погорлого І. М. зроблено грошові нарачування в розмірі місячного заробітку. Усім їм оголошено суворі догани. Крім того, уся різниця між оптовими і роздрібними цінами Айзенберга, Стамболі та Погорлого внесли в касу заводу.

Адміністративні стягнення накладено також і на інших любителів дешевизни, зокрема, на начальника контори матеріально-технічного постачання тресту Борисенка та голову багнюка Боброву. Вони повернули в касу 2,4 тисячі карбованців. А керуючому трестом «Єваторієбуд» Хазанзуму М. С., щедрому за державний рахунок, республіканський комітет народного контролю оголосив догану.

Іздили ми недавно до обласного центру і були в цирку. Там виступали канатоходці. Чесно кажучи, розчарувалися ми! Виляється, канатоходці під час виступу одягають пояси безпеки із сталевим дротом. На випадок того, як не втримаються на канаті. А от ми, мешканці села Здобвиці, безстрашно переходячи через річку Устя по кладці, яка зовсім розбита, час від часу таки падаємо у воду. Мабуть, Перче, керівникам сільради оті наші грюки дуже подобаються, інакше б вони давно подбали про ремонт кладки або ж будівництва містка.

Здолбунівський район
Ровенської області.

З. СЕМЕРЕНКО.

Усім хороший голова нашого колгоспу імені Щорса Петро Титович Андроник. Тільки має одну слабкість — йому нічого не варто слово на вітер кинути. Наприклад, пообіцяє нам, молоді колгоспу, дати машину, щоб, скажімо, в суботу ввечері до сусіднього села в клуб на танці поїхати. Зберемося ми, годину чекаємо, другу і розходимося по хатах. І так було не раз, не два, а кожного разу. Скільки обіцяє, стільки й підводив. Певно, якби було де зібратися в нашому селі, погостити, кіно подивитися, потанцювати, то ніхто б не рвався ввечері кудись їхати. І тут Петро Титович щедрий на обіцянки. Клянуться відремонтувати наш клуб, якщо, ми, моваля, суботник алаштуємо і допоможемо. Ми вже не один суботник у клубі робили. Тільки, звичайно, самим нам із тям ремонтом не справитись.

Чи не знаєш ти, Перче, такого рецепту, який допоміг би зробити слово нашого голови твердішим?

МОЛОДЬ КОЛГОСПУ.

Чернігівська область.

Хочемо від щирого серця подякувати державній комісії, яка чотири роки тому прийняла в експлуатацію наш будинок. Це завдяки їй у наших сім'ях не виникають конфліктні ситуації навколо телевізора. В інших будинках, буває, збереться уся сім'я біля голубого екрана і починається: «Я хочу дивитися футбол», «А я — мультики!», «По другій програмі цікавий телефільм...» І аж до сварки діло доходить. У нашому ж будинку цього немає. Бо державна комісія прийняла його без підсилювача колективної антени і тому наші телевізори працюють тільки на одній програмі.

Звернулися ми за допомогою в Суворовський райвиконком, а там ніяк не зреагували на нашу скаргу. Очевидно гадають, що три телевізійні програми у наш час — це велика розкіш, а невідомі будівельні недоробки — не така вже й дивина.

Від імені мешканців будинку № 38, що по вулиці генерала Бочарова в м. Одесі, —
П. КОВАЛЕНКО.

У мене є пропозиція: нехай адміністрація ательє № 5 міста Павлограда замовить нову табличку, яка повніше інформувала б відвідувачів про розпорядок роботи. Зараз, наприклад, з неї лише можна довідатися, з якої і до котрої години приймаються замовлення, а от коли їх виконають — невідомо. Варто було б додати, що строк виконання — один-два роки, якість — не гарантується, претензії — не приймаються.

Що це справді так, я переконався на власному досвіді: ще в 1980 році замовив костюм (квитанція № 321864), проте досі не можу ні його одержати, ні грошей забрати.

В. ЖАДАН,
житель села Межириччя
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

Мусимо тебе засмутити. Виявляється, в нашому Конотопі є люди, які тебе не читають. Це, насамперед, працівники магазину номер чотири. Бо якби вони прочитали усі ті матеріали, де ти висміюєш торгівлю з навантаженням, то, певно, не дозволили б собі примушувати нас купувати, скажімо, разом з маслом зіпсований оселедець, чи разом з двома пачками соди — позаторішний консервований суп. Може б, ти зібрав усі свої виступи на цю тему і в примусовому асортименті надіслав цим працівникам прилавка?

Сумська область.

В. КМИКОВ.

Ми, працівники радгоспу «Олександрівський», маємо в нашому селі Демківка аж дві бані. Проте іздимо житися в сусіднє село. Бо в одній бані немає води, в другій — порядку, і тому вона завжди зачинена. Отже, допоможи нам, Перче, поміняти ці дві бані на одну, але з добрим господарем.

Г. ЧОРНИЙ, Г. МОРОЗ.

Вінницька область.

Ти, мабуть, чув, як про щойно призначеного керівника інколи кажуть: нова мітла мете по-новому. В цьому вислові є доля істини, бо, як правило, нова людина прагне поліпшити доручену справу.

А от Мукачівському автотранспортному підприємству № 06011 не пощастило. Працював тут начальником товариш Капітан, якого з грюкотом звільнили за численні гріхи. На його місце прийшов І. М. Рубіш, але нової мітли щось не відчувається. І колись часто-густо не ходили автобуси з райцентру до сіл Макареве й Бородівки, і тепер вони часто не ходять. А ввечері — взагалі біда: жителям цих сіл, які приїхали в Мукачєво і сподівалися повернутися додому, доводиться ночувати під автостанцією.

І на скарги пасажирів новий начальник, між іншим, реагує точно так, як і його попередник.

Отже, як бачиш, І. М. Рубішу зовсім не знадобилась ота горезвісна мітла, як символ нового керівництва.

Г. БЕРЕСТОВСЬКИЙ.

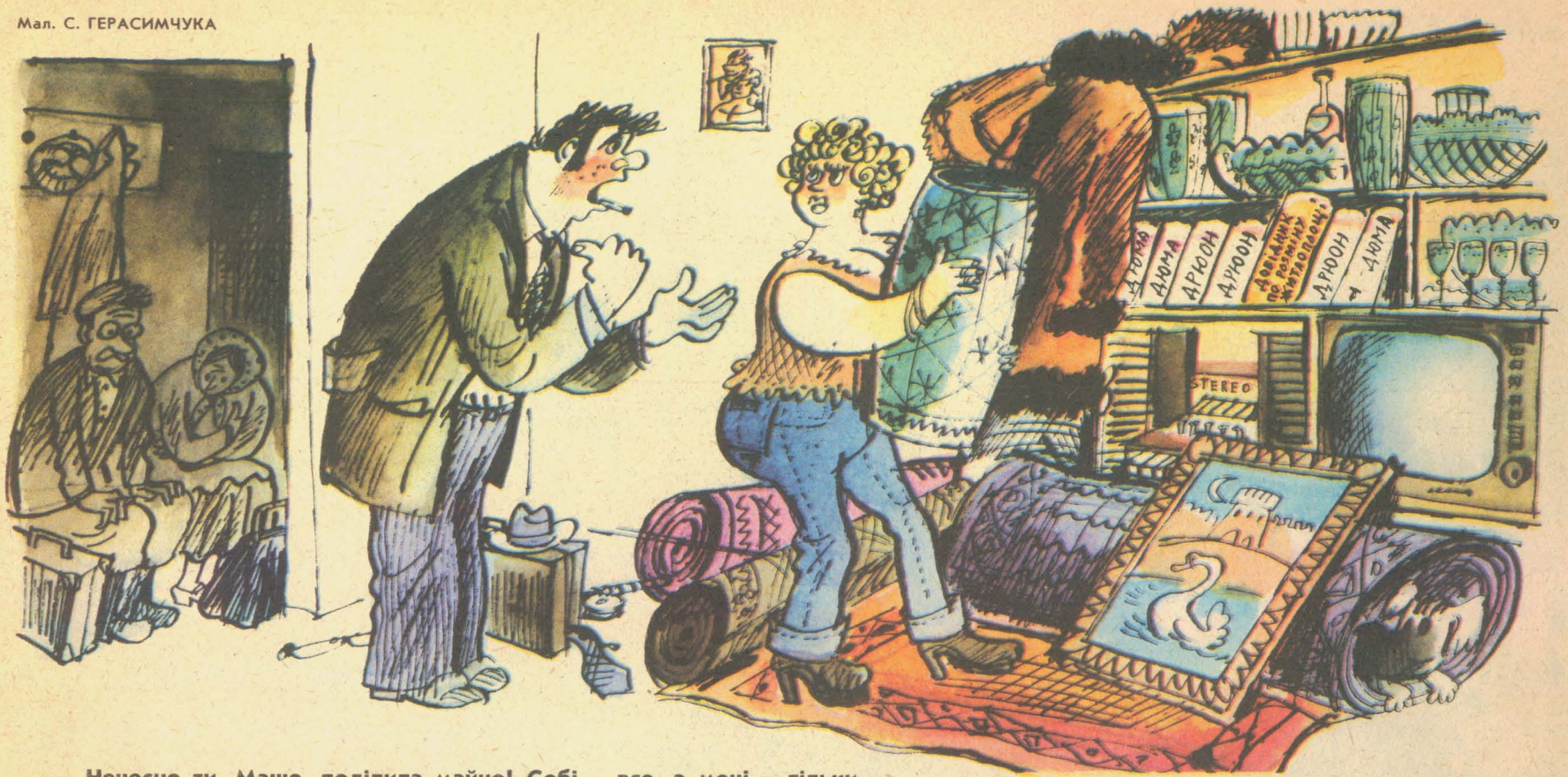
Мукачівський район
Закарпатської області.

Мені відомо, що ти любиш проводити усілякі конкурси. Організуй, будь ласка, конкурс на найбільш занедбану центральну вулицю в містах обласного підпорядкування. Впевнений, що перше місце в ньому посіде вулиця Давиденка в місті Жашкові. Таких калюж-баюр, як там, ти не стрінеш більше ніде. Куди там знаменитий жигородський калюжі, так живописно зображений великим класиком-сатириком! Якщо ж до цього додати, що ввечірньої пори ця вулиця освітлюється через два дні на третій, а рух автотранспорту досить інтенсивний, то можеш собі уявити, як весело буває тим, хто одважиться пройтися цією магістраллю, особливо увечері... Неповірно було б, Перче, якби ти заодно поцікавився, коли батьки міста збираються приступити до впорядкування вулиці. Нахвалики-обіцянки на цю тему ми чуємо давно, а конкретних справ — катма.

П. САВЧЕНКО.

м. Жашків
Черкаської області.

— Нечесно ти, Машо, поділила майно! Собі — все, а мені — тільки своїх стариків.

Запитали якось Аду:
— Як це ви купили «Ладу»?
Ваш же, Адо, чоловік
Не професор — комірник.
— От тому-то, — каже Ада, —
В нас і є новенька «Лада»!

Анатолій ІЛЬЧУК.

м. Козятин
на Вінниччині.

ЗАГОЛОВОК

ГУМОРЕСКА

Редактор радгоспної багатотиражки Іван Кузьменко на хвилинку забіг до голови робіткому Дмитра Карповича.

— Ну, преса, бойові замітки є? Такі, щоб у душі вимог часу? Доки ми тебе будемо критикувати за беззубість?

— Є дошкульна репліка. Про несунів кормів на фермі № 2.

— Давно пора. Справи там кепські. Давай гранки, подивимось.

— Один заголовок чого вартий: «Кормокради на п'єдесталі»!

— Сильно звучить. Це ж про кого конкретно?

— Місяць тому завфермою Микола Бондар вивісив на Дошці пошани портрети своїх кумів Василя Заступа і Петра Колішні. Як ударників кормодобувної бригади. А ці «ударники» корми цуплять і пропивають. Сигнал перевірено народними дозорцями. Словом, факт, проти якого не попреш.

— Гм... Факт, кажеш? Це добре, що він перевірений і встановлений. Значить, несуні виявилися на Дошці пошани випадково. Це теж факт. А раз так, недоречно про це кричати у заголовку. Напишемо спокійно: «Кормокради на фермі». Заголовок, брате, — велике діло. Немало читачів, навіть відповідальних, лише заголовки в газетах читають. А потім формують думку про обличчя газети. Зрозумів?

— Умгу...

За годину голова робіткому зателефонував редактуру:

— Я тут порадився з Петром Савковичем. Він так вважає, що на фермі далеко не всі кормокради. Згоден?

Значить, не будемо неточне слово виносити у заголовок. Виправляй так: «Випадок на фермі». Там у тексті замітки Петро Савкович теж дещо виправив. Подивись, що він пропонує. Ну, бувай!

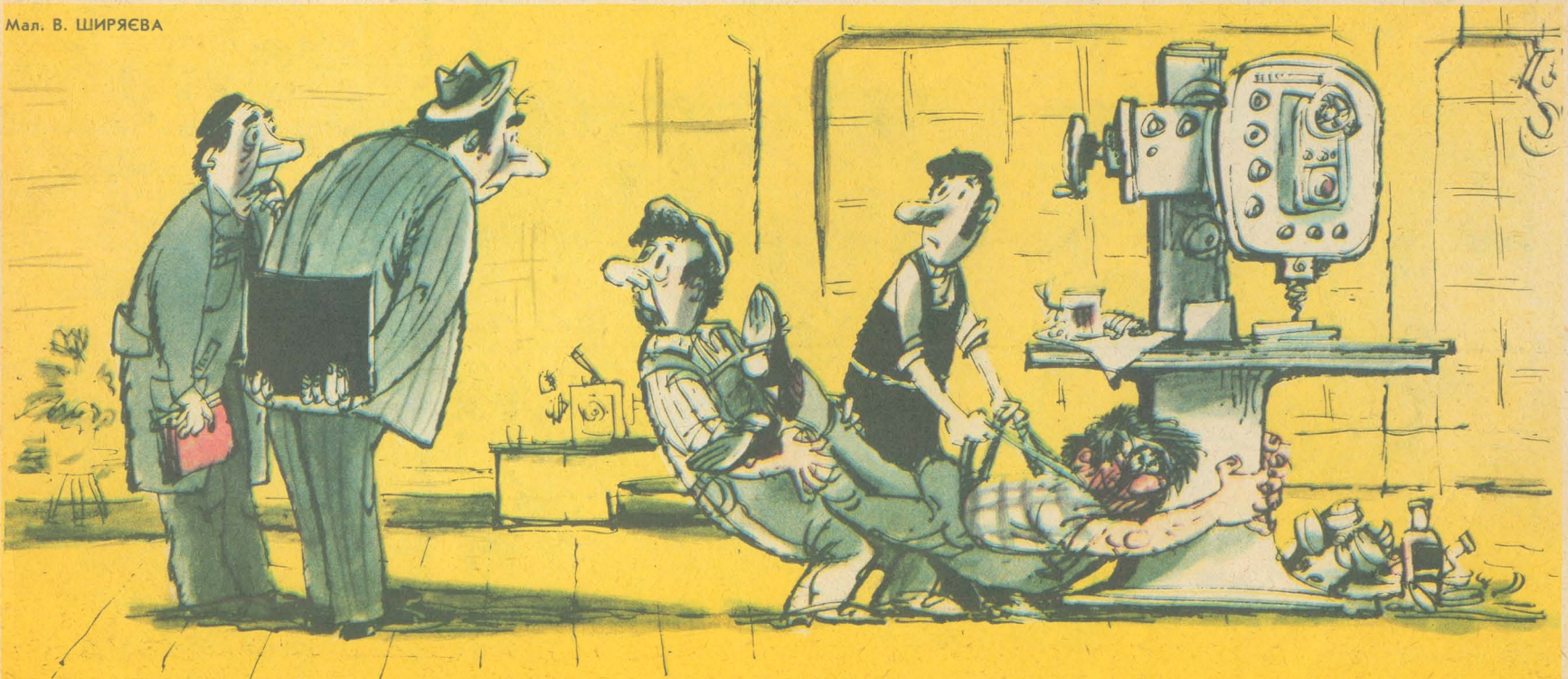
Ще за годину редактор подзвонив голові робіткому:

— Алло! Дмитро Карпович! У цій замітці після правки Петра Савковича ніякого випадку не залишилося. А заголовок «Випадок на фермі». Що робити?

— Молодець, що пильнуєш. Без тебе помилка могла б проскочити. Пиши остаточний заголовок... Гм... Ось так: «З досвіду роботи ферми № 2». Який-не-який, а досвід там накопили. Це факт. А проти факту, Іване, не попреш. Ну, бувай!

Кость ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

— Який він прогульник: уже другий день од верстата не можемо його відтягти.

Картини. з життя первісної людини

Віктор СЕЛЕЗНЬОВ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Так він і не захистив своєї дисертації.
Завалили...

Мал. А. БОРДУНІСА

— А де ж мамонт?
— Уварився.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Перший світовий рекорд з бігу на далекі дистанції. (На жаль, ніким не зареєстрований).

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

Затиск критики в кам'яному віці.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Як скінчиться матріархат, ох, і погуляємо!

ЯКЕ ІХАЛО...

— Ти знаєш, нещодавно з ким я познайомився? З дочкою самого професора Петренка! Скоро до загсу заяву будемо подавати. Уявляєш, якого я собі тестя відхопив?

— Гм, щось не дуже уявляю...

— Е, куди тобі! Ти з дитинства страждав відсутністю фантазії.

— Зате у тебе її надто багато. Справа в тому, що у Петренка два сини і немає жодної дочки...

— Та що ти! От обманщиця! Правда, я їй теж сказав, що я син міністра текстильної промисловості. Але ж це не значить, що отак можна обдурювати чесну людину!

ФЕНОМЕН

— Як у вас на селі з постановкою культосвітньої роботи? Клуб скоро відремонтуєте?

— Та, Йосипе Миколайовичу, який там клуб! Тут молоко в голові.

— Молоко, кажете? Так ви ж для медицини феномен! Бо в інших людей у тому місці знаходиться звичайнісінький мозок.

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ...

— Громадяно, вам що, життя набридлило? Оно ж підземний перехід, а ви через вулицю, та ще й на червоний лізете!

— От, от, товаришу міліціонере. Я ж так своїй кумі і говорила, якого греця нам через ту вулицю пертись, де оті оглашені антиборяки на машинах гасають? Перейдемо, як і всі порядні люди, через тунелю...

— Ну, і що?

— Е, знали б ви характер моєї куми! Уперта до неможливості. Затялась на своєму і все. Мовляв, вік ходила по дорозі і буду ходити. Я вже і так, і сяк, а вона...

Міліціонер стривожено глянув на потік машин, що стрімко снував вулицею.

— І де ж ваша кума? Невже...

— Е, знали б ви мій характер! Я вже якщо настою на своєму, то ні з місця. Умовила таки свою кумцю, і вона, як миленька, в тунелю почимчикувала...

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БЕЗ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Колгосп «Зоря комунізму» Уманського району на Черкащині — справний колгосп. Й-право ж, він заслуговує, щоб писали про нього не на сторінках «Перця». А коли й на сторінках «Перця», то в плані позитивного гумору.

Справді — все славно в колгоспі. Під керівництвом голови колгоспу Семенди Дмитра Костянтиновича тут досягнуто певних успіхів по всіх показниках: і буряки вчасно викопали, і про худобу на зиму подбали, і з державою на славу розраховалися, і зобов'язання свої гарно виконали.

Принагідно нагадаємо, що в колгосп входить аж три села, а «штаб» колгоспу «дислокується» у селі Сушківка. Тут усе в ажурі — і в плані побуту, і в плані постачання, і в культурному, і в будь-якому іншому плані.

Склавши певну gratulaciju голові колгоспу, аж ніяк не можна забути, добрим словом не згадати і голову сільської Ради Руденка Петра Павловича, котрий головує тут уже двадцять два роки і за сумлінну працю нагороджений двома орденами, кількома медалями.

Добробуту своїх земляків віддає Петро Павлович Руденко всі свої сили. Але ні для кого не новина, що матеріально-фінансові можливості сільської Ради більш ніж скромні. Не має відповідних асигнувань сільська Рада, і кожного разу, з метою поліпшення умов життя колгоспників, мусить сільська Рада вдаватися по допомогу до колгоспу.

Скажемо одразу: голова колгоспу в такій допомозі не відмовляє, теж робить, що може.

Але, розповівши в цілому про бочку меду — процвітаюче господарство «Зорі комунізму», доводиться говорити і про ложку дьогтю...

Ой, як не хотілось би про неї говорити, бо воно, як розібратися, не ложка, а навіть ложечка — скажімо, чайна, щонайбільше — десертна, проте ж вона є...

Так от, про ложку, чи то пак — ложечку, дьогтю. У селі Степківці, що являє собою бригаду колгоспу «Зоря комунізму», живе багатодітна сім'я Головченків.

Між нами кажучи, їхня хата аж ніяк не вписується в ансамбль села. А коли ми поінформуємо, що восени минулого, 1982-го, року Марія Іванівна Головченко народила десятю дитину, то виявиться, що мала б сім'я Головченків мешкати в дещо славнішій оселі, котра б і село прикрашала, і керівника колгоспу славила б.

Забігаючи трохи наперед, скажемо, що голова колгоспу «Зоря комунізму» глибоко усвідомлює, що таке питання кадрів у майбутньому.

Бо що таке, як не перспективні кадри для колгоспу в майбутньому, доньки й сини, народжені Марією Іванівною Головченко?

Дивись, мине енна кількість років — доньки Марії Іванівни на ферму прийдуть, доярками стануть, а сини за кермо трактора чи комбайна сядуть, ставши механізаторами.

Колгосп і керівництво його мають дивитися вперед.

І Дмитро Костянтинович Семенда, дивлячись уперед, уклав угоду з міжрайонним ремонтно-будівельним управлінням, котре нині очолюється Андрійчуком Борисом Олександровичем.

Ви, мабуть, уже здогадалися, що ця угода передбачала спорудження будинку для багатодітної сім'ї Головченків.

Правильно, так воно й було. І так воно й є. До певної межі. Ех, коли б не ота межа — нарис, не фейлетон вийшов би! А так...

Словом, стіни були воздвигнуті досить швидко. Далі почалися роботи, в яких могли взяти участь не професійні будівельники, а звичайні собі земляки родини Головченків.

І вони участь взяли. І було дещо зроблено, в тому плані, який у селах, за давньою традицією, називається «толокою».

Проте ж і після «толоки» у будівельників завжди роботи стільки, що ой-ой-ой! Це — щоб дім ладу став, щоб можна в ньому було поселятися, жити, освоювати його та ще й з огляду на пізню осінь, а там і ранню зиму.

А от саме до тієї фази, коли можна скликати гарних людей на новосілля, справа й не дійшла.

● Його раціональні зерна ніколи не проростали.

● Вічнозелений — це ще не значить вічноживий.

● Гнувся від власної прямолінійності.

● Там, де щось є, не обов'язково, щось буває...

● Дехто зводить кінці з кінцями, ховаючи їх у воду.

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

● Через кожні півгодини лектор говорив: «Коротко кажучи».

● Виходячи з себе — входьте в становище присутніх.

● Інколи недолюблюють крилаті фрази за те, що вони швидко вилітають з голови.

● Навіть халат не любить до себе халатного ставлення.

Микола БОБИР.

м. Полтава.

● Не місце прикрашає людину, а характеристика.

● Придбавши друкарську машинку, анонім змінив свій творчий почерк.

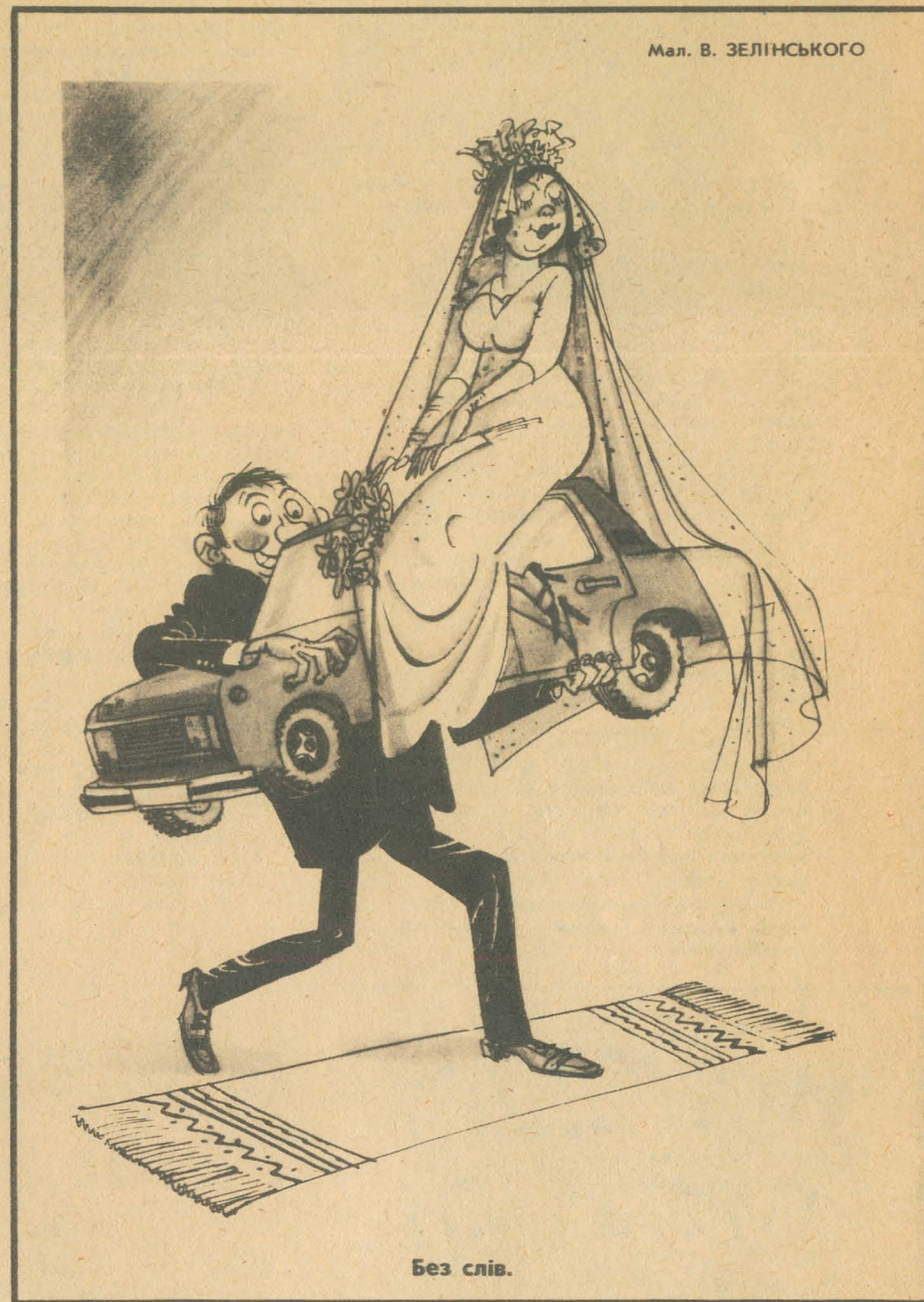
● Крок назад у розвитку цивілізації: від людини розумної до благорозумної.

● Нащо народжувати істину у суперечці, якщо це можна зробити у наказі.

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Будівництво загальмувалося, в недобудовану оселю вселятися не випадає.

Тепер доводиться потурбувати своєю, не дуже приємною увагою заступника голови Уманської райради Боднюка Олександра Прокоповича, бо ніхто інший, а саме він був відповідальний за доведення цього будинку до пуття.

Вже й відрепортовано було: сім'я Головченків справить новосілля не пізніше 1-го листопада 1982-го року.

Але не справила багатодітна сім'я Головченків новосілля, отже, рапорт, сказати б м'яко, вийшов безвідповідальним.

Словом, доводиться нагадувати Олександрю Прокоповичу, що відповідальність, за будь-яких умов, має бути відповідальною...

Г. ЛОЗУН.

ТАНЦІ НЕ ЩОДНЯ

Ось клуб сільський.
На нього глянуть любо
— Невже у вас
Лиш танці тут всі дні?
— Ну що ви,
Заперечує завклубом,
Бувають в нас,
Звичайно, й вихідні.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

— Вовче, можна, я у вас Perezimую! Рідні козенята з дому вигнали!

АФОРИЗМИ

● Якщо вам скажуть, що ви стали рабом речей, не вірте — вимагайте речових доказів.

● «Такого життя я ворогам своїм не бажаю!» — приказував улюбленець долі.

● Поки актор входив у роль, із залу вийшли всі глядачі.

● Купався, як сир у маслі, хоч був ні рибою, ні м'ясом.

● Прислухався до внутрішнього голосу і впізнав голос дружини.

● Друзі пізнаються у біді, подруги — у порівнянні.

● Найцінніша властивість пам'яті — забувати про борги.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Захопився я голубами й вирішив побудувати якусь халабуду для них. Тим більше, що живу на околиці в мікрорайоні, місце є, ЖЕК не дуже заперечує. А тут якраз приїхав родич з Волині — теж голуб'ятник.

— Скільки коштуватиме така споруда? — питаю в нього.

— Та по-всякому, — відповідає. — Можна й за п'ятдесят карбованців побудувати, а можна й за п'ятдесят тисяч.

— Ти що, витріщився на нього, — голубник за п'ятдесят тисяч? Де ти такі бачив?

— У нас на Волині, — каже. — Й зокрема, у колгоспі імені Чапаєва, де головою Іван Петрович Федорчук. Та й у вас на Київщині вони є...

Згадку про Київщину я пропустив повз вуха, а негайно махнув на Волинь у колгосп імені Чапаєва Луцького району, подивився на той, можна сказати, золотий голубник. Стоїть, дивлюся, на тваринницькій фермі. Правда, із золота, а з бетонованих блоків. Цинковий купол виграє на сонці. Висота — метрів до двадцяти. Збоку якісь щити з понівеченою арматурою, обривки кабелів, поіржавілі механізми. А всередині повнісінько голубів — гудуть-вуркотять, раді-радісінки такому затишному й дорогому життю.

Аж наближається заступник голови колгоспу Первинчук.

— Здрастуйте, Олександр Петрович, — кажу. — Це ви що, перейшли на виробництво голубиноного м'яса й спорудили для птахів таке житло? Можна ж було дешевший голубник зробити...

— Яке м'ясо, який голубник? — дивується заступник. — Це — сінажна башта, будь вона тричі неладна!.. Нав'язали на нашу голову, а користі, як з козла молока. Техніка завантаження й вивантаження недосконала — хтось там чогось не доробив, не подумав. Два роки тому з горем пополам завантажили, кинулись брати корм — не береться. Добре, що хлопці — колгоспні спортсмени — погодились вручну вигрибати звідти. Тепер на неї не надіємося: є наземні споруди, й у них заготовляємо корми...

Почувши таке, забув я про своє бажання будувати голубник (та й читачі, мабуть, догадалися, що то був не вельми хитрий хід фейлетоніста) і зацікавився тією неймовірною історією. Аж чую знову:

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

— От не везе нам, так не везе, — бідаєть-ся заступник голови. Ні тобі бурі, ні доброго вітру, ні грому з блискавкою — не те, що в радгоспах «Ратнівському» та «Любомльському» нашої області. Отам людям пощастило!..

— Як?! — роззявив я рота від подиву.

— А так. В одному місці блискавка попала в цю халепу, — показав на башту, — а в іншому буря звалила, і — кінці у воду. Списали й отримали страховку, і не мають мороки. А в нас вона висить на балансі і, як бачите, тільки й радості, що голубам...

— Ну, в нас іще слава богу, — сказали мені в облсільгоспуправлінні та в об'єднанні «Облсільгосптехніка», — на Волині тільки дев'ять таких «голубників» і два з них усе-таки діють, а знаєте, що робиться в деяких інших областях?

Узнав. І переконався: волиняни мають рацію. Куди їм, скажімо, до житомир'ян. Отам рай для голубів та ворон! Із 79 сінажних башт лише третина використовується за призначенням, а в інших — комфортабельні голубники, колективні гнізда для ворон та горобців, а то ще ємкості правлять за різні склади та сховища. Із 125 сінажних башт Київщини діють лише 32; із 31 на Черкащині — 9. Прекрасно живеться птаству на Полтавщині: із 78 башт згадані птахи займають 69. Але все-таки заткнули за пояс всіх у цьому відношенні херсонці: із 56 сінажних башт за призначенням використовується аж... 3.

Нині у господарствах України нараховується 922 сінажні башти (донедавна було 1250, але 328 з різних причин списано). Використовується за призначенням лише 289.

Тепер, шановні читачі, візьміть в руки кулькову ручку й підрахуйте: якщо кожна башта з обладнанням та додатковою технікою коштує 50 тисяч карбованців, то скільки народних грошей пущено на вітер? Підрахували? Отож-то! Залишається тільки за голову вхопитися... Так, наприклад, як директор республіканського комбінату сінажних башт (розташований у Коростені на Житомирщині) Б. Г. Голота. Коли господарства почали масово відмовлятися від нав'язаних «виробів», було припинено їх випуск. Підприємство перейшло на «підножний корм» — виготовляє контейнери для овочів, бункери-дозатори тощо. Комбінат став нерентабельним. Тому й хапається директор за голову. І не лише він, а й деякі товариші з Держкомсільгосптехніки УРСР та з Міністерства сільського господарства УРСР хапаються за голову. А всі разом дружно кивають на начальника Головспецсільмонтажу А. Я. Шаманова, організація якого споруджує башти. Але т. Шаманов теж, як кажуть, не ликом шитий: він, у свою чергу, звинувачує білоцерківський завод «Сільмаш» ім. 1 Травня Міністерства машинобудування для тваринництва СРСР, який виготовляє недосконалі розвантажувачі до башт, через що від них відмовляється чимало господарств, а водночас картає й сільських механізаторів, котрі, мовляв, не вміють поводитися з новою технікою...

У декого з читачів, певно, виникне слушне зауваження: адже частина башт діє, то, мабуть, був сенс споруджувати їх. Безперечно, був. Але, як сказано вище, механізми завантаження

й розвантаження у них недосконалі. І не тільки це, башти мають чимало недоліків, які мусили усунути в стадії експериментів. А їх, не довершивши, не довівши до кондиції, «запустили в тираж», нехай, мовляв, «доекспериментують» на місцях. У багатьох господарствах і змушені були це робити — механізатори самі шукали вихід із скрути, знаходили оптимальні технічні рішення. Знайшли такі рішення на дослідній станції під Луцьком, на Закарпатській дослідній станції, в радгоспі ім. XXV з'їзду КПРС та в колгоспі «Зоря Комунізму» на Ровенщині, в радгоспі «Майданівський» на Київщині, в колгоспі «Прогрес» на Дніпропетровщині та в інших господарствах.

Але все це — завдяки ініціативі механізаторів на місцях, завдяки енергії й винахідливості аматорів-умільців. А хіба так воно повинно бути?

Ось це питання я й хотів поставити перед начальником управління кормів, луків та пасовищ Міністерства сільського господарства УРСР В. Р. Панченком. Але Володимир Родіонович категорично відмовився говорити, посилаючись на те, що я не маю письмового прохання від «Перця» на розмову з ним...

На щастя, вдалося поговорити з його заступником В. В. Шкрупським.

— Зараз питанням удосконалення башт займається один з інститутів, — сказав він.

Питаю, який інститут і де він знаходиться.

І тут трапилось несподіване. В управлінні не знали навіть приблизної адреси інституту. Хтось сказав, що, здається, він — у Сарнах. Інший — ніби в Тернополі. Іще хтось радісно вигукнув: «Та це ж у Запоріжжі, на Хортиці!» Зрештою, таки розшукали адресу. Всесоюзний науково-дослідний інститут по випробуванню машин і обладнання для тваринництва і кормовиробництва розташований у Васильківському районі Київської області. Так би мовити, під носом у міністерства. Пізніше працівник того закладу, завідувач відділом кормовиробництва В. А. Ясинецький пояснив, що інститут справді займається зараз баштами, бо вони недосконалі. Коли знайдуть оптимальне рішення — не відомо...

А поки що надто дорогі голубники розкидані по всій республіці.

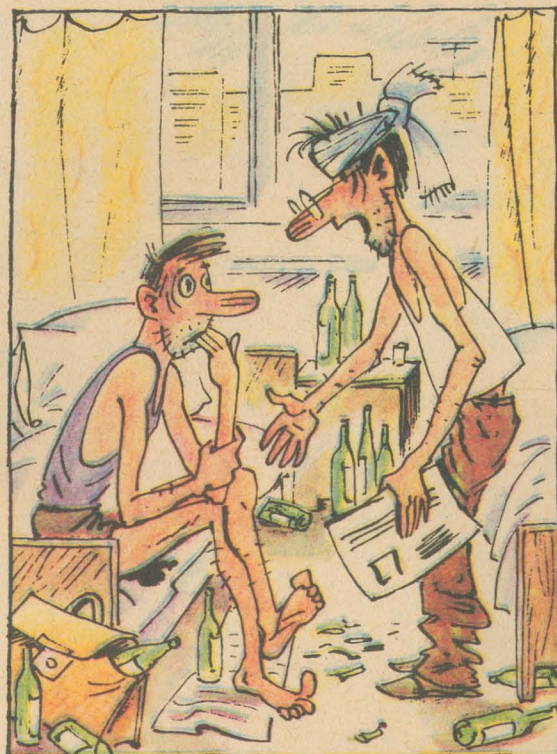
Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ну, хоч місто ти можеш згадати, звідкіля ми приїхали у відрядження?

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Офіціанте, прийміть іще замовлення — триста грамів горілки!..

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ось, Наталко, — ти мріяла до свого дня народження про рубін!..

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

— Я по хліб, синокчу, а ти дивися, щоб тато не загубився!

БАНАНОВЕ ДЕРЕВО

Філіппінська народна казка

Якось черепаха вигрівалася проти сонечка на березі річки. Аж раптом помітила на бистрині ціле дерево з корінням та зеленою кроною. Придивившись, черепаха зрозуміла, що то бананове дерево. Вона сповзла у воду, підпливла до дерева й щосили заходилася штовхати його до берега. Проте як не старалася, витягти на суше не подужала. Лишивши здобич на міліні, подалася шукати допомоги.

Незабаром зустріла вона мавпу й каже:

— Люба сусідонько, будь ласкава, допоможи витягти з річки бананове дерево, яке я допіру врятувала від загибелі.

Мавпа, що над усе піклувалася про власні вигоди, протрохтіла:

— А поділишся?

— Звичайно.

Спільними зусиллями вони приволокли знахідку до черепахового обійстя.

— А зараз викопаймо яму й посадимо його, хай росте,— сказала господиня.

— Е, ні. Адже ми умовилися поділитись,— запротестувала хвостата.

— Так, діждемо врожаю і поділимо його чесно.

— Я не згодна! — верескнула мавпа. — Хочу негайно отримати своє, і край!

— Що ж,— зітхнула господиня,— нехай буде по-твоєму.

Черепаха мовчки розпиляла дерево навпіл. А хвостата вереду, миттю зваживши, яка половина краща, зажадала:

— Цур, оця частина з листям — моя!

Схопивши півдерева, мавпа

потягла його додому й укопала на подвір'ї. Черепаха також посадила нижню частину стовбура у ґрунт.

Мавпина половина банана невдовзі всохла й загинула, а черепахова вигнала нове молоде листя, і з часом дерево зарясніло солодкими бананами.

Коли плоди достигли, чере-

паха вирішила їх зірвати, але не годна була видертись на дерево. Знову довелося кликати мавпу на поміч.

— Дам і тобі бананів,— сказала господиня.

Хвостата згодилася. Умить видершись на дерево, вона почала за дві щокі наминати смачні плоди, жбурляючи вниз самі шкуринки.

— Кинь же й мені хоч кілька,— благала черепаха.

— Нізащо,— процокотіла мавпа,— ти вже якось обдурила мене: підсунула гіршу частину стовбура. Тепер моя черга віддячити тим самим!

Розсердилася черепаха й вирішила покарати нахабу. Назбиравши слизких водоростей вона розкидала їх під деревом, а сама сховалася. Коли було покінчено з останнім бананом, мавпа спустилась униз і, послизнувшись, гепнулась додолу, відтак підстрибнула й упала вдруге, втретє...

Черепаха аж зайшлася від сміху. Почула те мавпа, миттю скочила в кущі, спіймала черепаху й перекинула на спину.

— Ага,— зраділа хвостата,— зараз я тебе покараю! Змолочу на млинець! Або кину між жорна й перетру на борошно! А може, ліпше скину зі скелі на каміння?..

— Роби як знаєш, тільки не кидай у воду,— заблагала черепаха.

— Овва,— аж підскочила з радості мавпа,— як мені це раніше не спало на думку! Я втоплю тебе!

З цими словами хвостата вхопила черепаху, віднесла до річки й жбурнула чимдалі від берега. Вода розступилась і поглинула її. Мавпа реготала від задоволення. Та за кілька хвилин черепаха вистромила з води голову і засміялася:

— Дякую, голубонько, красно дякую. Хіба ти не знаєш, що вода для мене — рідний дім?

З англійської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАХИСТИЛИСЯ

Знаю я Олександра Петровича Крижня, що двох слів не уміє стулити улад. Але стало відомо: з минулого тижня він — уже філософських наук кандидат.

А працює ж директором у магазині, у який зазирають і вчені не раз. Всі потроху наукою бавляться нині. Надійшов і йому захиститися час.

Чи зробив відкриття у годину безсоння? Чи важливу проблему порушив яку? Коли щось і порушив — то тільки закони, Відкривав — то ікру, то пляшки коньяку.

Проявив наполегливість він титанічну — і обійми розкрила наука сама. Побесідуйте з ним про матерію вічну, — відповідь: «В магазині такої нема!»

І долоні потре звичним жестом діляги, і зневажно-пихато насупить чоло... Та чи був би він нашої вартій уваги, коли б випадків інших таких не було?

В кандидати недавно обрали Семена, став жерцем в економіці Редька Євмен. Втім, відверто говорячи, ви і без мене пригадаєте досить подібних імен.

В комунгоспі один, ну, а той — у рибтресті... Та обидва на чорний, як мовиться, день наперед захистились від правди і честі з допомогою добрих занадто людей.

Я не буду вдаватись у різні деталі. І без них зрозуміло, у чому тут суть. Та боюсь, що стає їх все більше дедалі — тих жерців, які кошти державні жеруть.

Тож хотів би відверто сказати при нагоді: зупинімо пролаз у нахабній ході, тих, яким у науку пролазити — годі, а коли й захищатися, — то на суді!

Анатолій БОРТНЯК.

БАЙКИ В ПРОЗІ
ЗА ПОРАДОЮ

— До кого це ти з лігва виходив? — спитала Вовчиця.

— Лис прибігав. Радився, — похвалився Вовк. — Біля нори, казав, дерево всохло. Отож і питав, як його на землю валити: уздовж чи впоперек.

— А ти й радий був старатися, — дорікнула сіра.

— Авжеж! — чванькувато бовкнув сірий. — Тепер усі говоритимуть: «рудий рубав сухостій за порадою Вовка»... А це вже чогось варте!

— Звичайно, — зітхнула Вовчиця. — Особливо, якщо зважити, що Лис прибув радитися після того, як дерево впало на Ведмедеву хату.

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ ЦАП

— Викликали? — зазирнув до хліва Цап.

— Явився!.. — полегшено зітхнув Віл. — Уже не знав, що й думати. Другий день тебе на роботі не бачу. Знову прогуляєш?!

— А ось і ні! — образився Цап. — Виконую ваше розпорядження.

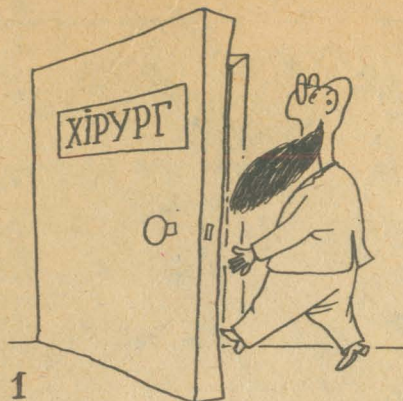
— Яке таке «розпорядження»? — здивувався Віл.

— Ви ж самі казали: «Очі б мої тебе не бачили»...

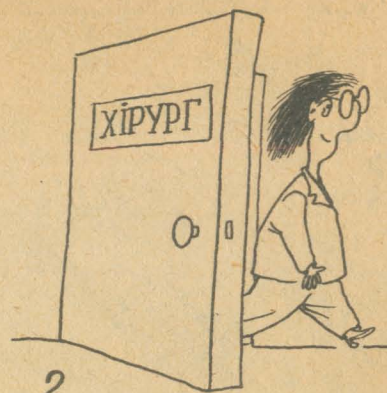
Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

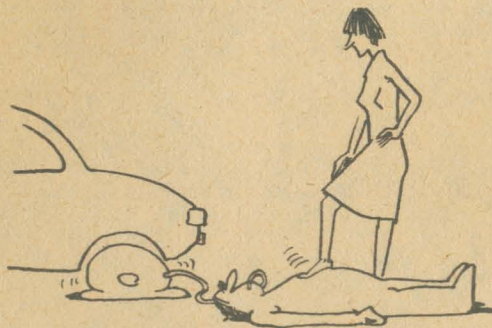
1

2

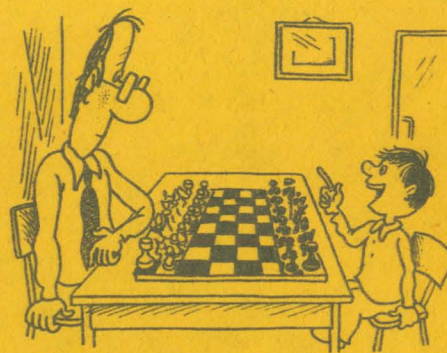
Без слів.

Мал. В. НАБЕРЕЖНИХ

Забули насос у гаражі.

Мал. В. МИЛЕЙКА

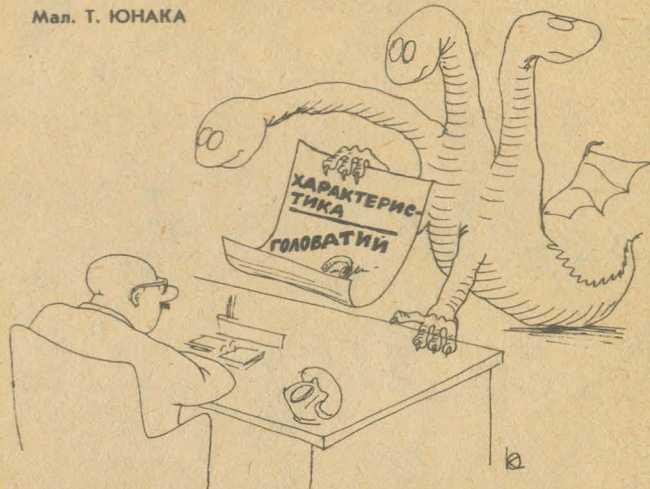

— Отже, домовились: той, хто програв, одразу встає і сідає робити уроки.

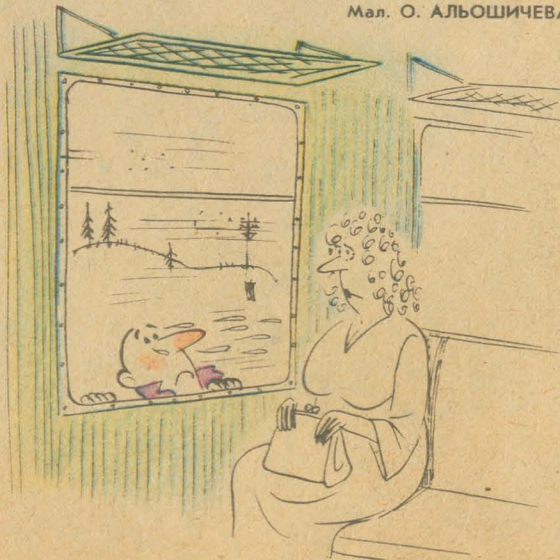
Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Зворушливі проводи.

Мал. І. ЛОПАТИНА

— Шити чи не шити!

Природу люблять усі. Принаймні, я, скажімо, ніколи не чув, щоб хтось нарікав, буцімто солов'їне витюхкування розхитує його нервову систему, а чисте повітря в якому-небудь райському куточку викликає алергію.

Люблять природу й на Сумщині. Розповідають, наприклад, що років тринадцять-п'ятнадцять тому в колгоспі «Перше травня» Охтирського району головував Василь Олексійович Манько. Так от, від цього Василя Олексійовича працівники контори ховали всі газети, в яких містилася хоча б невеличка інформація про аварії танкерів та інші пригоди, що вилазили боком фауні і флорі, — так близько до серця сприймав чоловік ліхві зв'язки.

— Варвари, ох варвари! — гнівно вигукував він, коли до його рук усе ж таки потрапляла подібна інформація. — Що вони із світовим океаном роблять! — І на тиждень злягав у ліжку. А коли його якось трохи відпустило, викликав до себе бригадирів та агрономів і запитав:

— Ну, як там у нас із прихованими резервами?

— Шукаємо, — відповіли бригадир та агрономи. — Уже гектарів тридцять знайшли.

— Там, де я вам підказав?

— Саме там, Василю Олексійовичу. На берегах річки Грунь. Зорали усе, що могли. Метрів п'ятдесят луків що-правда, залишили. Щоб можна було у вільну хвилину на шовковій травичці поніжитися.

— П'ятдесят — це багато, — заперечив голова. — Зоріть так, щоб лише мій «бобик» міг проїхати і ряднину можна було простелити.

— Зоре, — запевнили Василя Олексійовича бригадири та агрономи.

— А на тій землі ми посадимо помідорчики та огірочки, — розмірився голова. — Уявляєте, яка буде благодать: з одного боку — річка, посередині — ряднина, і можна буде, не підводячись, свіжесеньку закусь зирвати.

— Уявляємо, — хором підтвердили бригадири та агрономи.

Уже давно не головує в колгоспі «Перше травня» Василь Олексійович Манько. Немає багатьох тодішніх бригадирів та агрономів. Майже зникла і Грунь. Замість повноводної, щедрої на рибу річки, з кучерявими вербами по берегах і розкішними луками, жебонить тепер жалюгідний струмок, із трудом пробиваючись крізь поросле казна-чим болото. Не мілішає протягом цих тринадцяти-п'ятнадцяти років лише потік листів від колгоспників у різні інстанції з проханням врятувати хоча б те, що залишилося від річки.

І от що я мушу вам у зв'язку з цим сказати: жодного з товаришів, які підписували відповіді на ті листи, не звинуватиш, на перший погляд, у бай-

дужості, а тим паче — у нелюбові до природи взагалі й до річки Грунь зокрема. Ніхто не відмовчався. Ніхто не відповів у тому стилі, коли слів багато, а конкретності ніякої.

Приміром, іще в 1969 році виконуючий обов'язки голови Сумської обласної планової комісії В. Рейзин, відгукуючись на першу скаргу, звернувся до начальника обласної інспекції по охороні природи Г. Дученка з проханням командувати на місце спеціаліста, який би визначив, що можна зробити для врятування річки: розчистити русло чи, може, якщо чистити пізно, гребельку загати.

Через яких-небудь шість років уже інший начальник обласної інспекції по охороні природи В. Коробко порадував скаржників, що «проектом плану заходів на десяту п'ятирічку по поліпшенню охорони і використанню малих річок у Сумській області передбачається регулювання річки Грунь в Охтирському районі на протязі 20 кілометрів з виділенням коштів Міністерством меліорації і водного господарства УРСР в сумі 632 тисячі карбованців».

Ще через рік той же товариш Коробко, правда, розчарував своїх адресатів, сповістивши, що проект плану справді передбачав регулювання річки Грунь, однак, оскільки його не схвалили вище, то нічого й не робилося. І тут же вселив у них надію, що незабаром справа зрушить з місця: по-перше, колгосп «Перше травня» уже подав обласному управлінню меліорації і водного господарства замовлення на виготовлення проектно-кошторисної документації, а по-друге, окрім цього, «в цілому по Охтирському району розробляються заходи, спрямовані на поліпшення стану рік на період 1976 — 1980 роки».

У 1977 році тов. Коробко повідомив, що на Груні ведуться пошукові і проектні роботи. Тоді ж заступник начальника облуправління меліорації і водного господарства В. Ликов запевнив, що в 1978 році проект буде готовий і управління візьметься до роботи.

У 1978 році той же В. Коробко відповів на чергову скаргу, що в 1979 році проект «буде включений в народногосподарський план області».

Наступного року він же пояснив, що «у зв'язку з високою вартістю будівельно-монтажних робіт» обласне управління меліорації і водного господарства пообіцяло почати роботи в одинадцятій п'ятирічці.

У 1980 році голова облплану А. Дудін запевнив, що «в план 1980 року тресту «Сумводбуд» включені роботи по розчищенню і регулюванню річки Грунь в обсязі 66 тисяч карбованців...»

Ти вже стомився, шановний читачу? Я — теж. Ти вже, очевидно, здогадався, що й ця відповідь виявилася такою ж липою, як і попередні? Так воно і є. Проте, як той казав, заради повноти викладу, додаю, що у 1981 році ще й заступник голови облвиконкому А. Бондаренко пообіцяв, що в 1981 році на Груні «передбачається виконати робіт на 60 тисяч карбованців за кошти спецрахунку облсельгосуправління». А через два місяці начальник облуправління меліорації і водного господарства М. Нечитайло повідомив: «Через недостатність коштів спецрахунку облсельгосуправління ці роботи не включені на 1981 рік, а будуть виконуватися в останні роки одинадцятій п'ятирічки».

От і скажіть: чи є підстави стверджувати, що на Сумщині не люблять природу? Ви тільки задумайтеся, скільки паперу витратили деякі відповідальні товариші, щоб врятувати річку Грунь! Греблю можна загати! І ще стільки ж, судячи з усього, не пошкодують. Якщо, звичайно, на той час буде що рятувати.

В. БОНДАРЕНКО.

ГУМОРЕСКА

— Трест терміново вимагає річний звіт, — метушився начальник відділу. — Горимо! Чуєш?

Я відразу взявся за діло: сів за телефон і подзвонив у плановий відділ.

— Полупетрова мені, — кажу в трубку.

— Зайнятий, — відповідають.

Не встиг покласти трубку — дзвінок. Мене кличуть до телефону. А мені не до розмов — ніколи. Віддав трубку інженерові Птаху. Скажи, мовляв, що зайнятий.

— Зателефонуйте пізніше, — басовито радить Птах. — У нього термінова справа.

— Коли буде звіт? — час від часу цікавиться начальник.

— Ніяк не зв'яжусь з Полупетровим, — пояснюю. — Дані всі у нього.

Накручую і накручую диск телефону. Безрезультатно. Після обідньої перерви знову «сідаю» на телефон. Уже й трубку на важіль не кладу. А у Полупетрова номер постійно зайнятий. Начальник вже не витримує. Я — також. Нарешті відважуюсь на рішучий крок. Виходжу з-за столу, кидаюсь до дверей, перетинаю коридор і влітаю у плановий відділ.

— Ти що ж, такий-сякий, — кричу, — підніжку нам ставиш?

Кинув Полупетров трубку на телефон.

— А я тобі цілий день дзвоню. Дані хотів передати. Адже справа — термінова!

Валерій ЛИПЮЧИЙ.

ПОГЛУЗУВАВ

Йде Іван берегом ставка і бачить: його сусід Петро ловить рибу.

Вирішив Іван поглузувати з Петра. Спитаю, думає, ловиться риба чи ні. Якщо відповідь, що ловиться, то скажу йому, що таким дурням, як він, завжди щастить. Якщо ні — скажу, що у таких теплень, як він, і риба не клює.

— Ну що, сусіде, ловиться риба? — Та якщо отут не ходили такі дурні, як ти, то вона, може б, і ловилася.

ЗМЕТИКУВАЛИ

Зустрілися ранком троє друзів та й міркують, що його робити.

— Ходімо в кіно, — запропонував один.

— Та ні, краще поласувати пивом, — каже другий.

— А може, підемо на роботу? — невпевнено питає третій.

— Треба кинути жеребок, — вирішив перший. — Підкинемо копійку: якщо випаде орел, то підемо в кіно, а якщо решка — питимемо пиво.

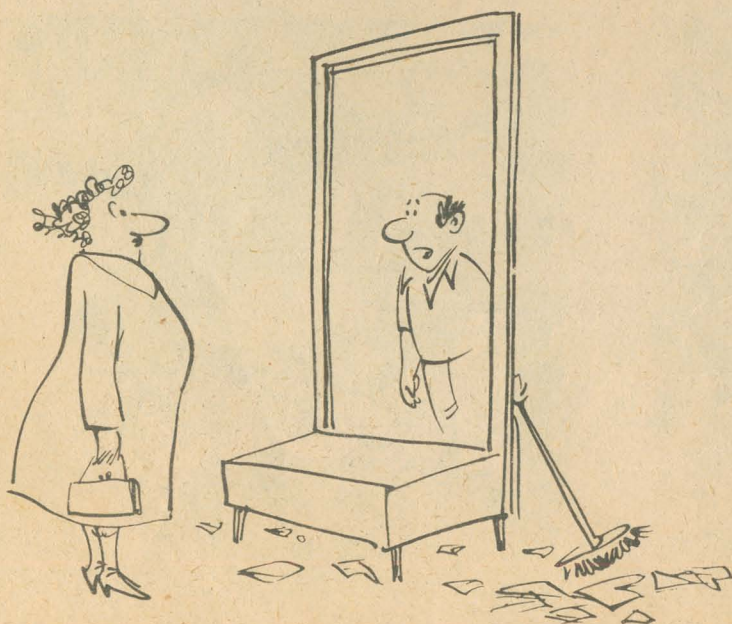
— А на роботу? — не вгамовувався третій.

— Якщо копійка зависне у повітрі, то підемо на роботу.

Повідомив І. СТЕПАНОВ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Вибач, дорогенька, розбив ненароком.

ЯК СКРИВДИЛИ „ЯНГОЛА“

«Я постійно пам'ятаю про свій високий обов'язок ангела-хранителя безпеки і самого життя мільйонів людей у Європі і присвячую всі свої сили цій великій справі!»...

Хто ж це так пишню розмалює сам себе? Хто він, той ангел-хранитель європейців?

І не силкуйтеся — нізачо не вгадаєте!..

Отож, скажемо, щоб ви голови собі марно не сушили. Це — американський генерал, повний, або, як кажуть у Сполучених Штатах, чотиризірковий генерал Бернард Роджерс, генерал-верховний головнокомандуючий об'єднаними збройними силами НАТО в Європі. А для повнішої характеристики цього самозваного «янгела-хранителя» Європи додамо: в самих США його відносять до категорії «яструбів», як тут звуть невинуватих мілітаристів, ворогів розрядки.

Так от, шеф військової машини НАТО, американський генерал-«яструб» чіпляє собі ангельські крильця і стає в позу самовідданого захисника миру й безпеки для європейців, принаймні, західних європейців.

А ті — такі ж західні! — європейці взяли та й скривдили генерала. І то привселюдно!..

Натівський головнокомандуючий міг би навіть точно назвати тих кривдників. Не всіх, щоправда, бо таких набереться в Західній Європі о-го-го скільки! Але тих, на кого він особливо розгнівався, добре знає. Це, скажімо, учасники «Маршу миру», що пройшов чи не по всіх країнах Західної Європи; це — керівники організації «Лікарі проти ядерної війни», що також діє повсюдно в Західній Європі. В листівках і документах тих лікарів, на плакатах, із якими учасники «Маршу миру» пройшли дорогами континенту, генерала Роджерса називали палієм війни, шаленим атомщиком, дуже небезпечною особою.

То, може, це й справді кривда; може, хтось і справді наклепав на янгела-хранителя в генеральському мундирі?

Ой, ні! Ті, що так охарактеризували Роджерса, виходили із його, так би мовити, кредо. А воно, до речі, ні для кого не являється собою таємниця — і усно, і письмово самим генералом прого-

лошувалося. Тож звернемося до цих першоджерел.

От, у Гамбурзі, при численних представниках преси Роджерс заявив: «Я особисто вважаю за краще, щоб будь-який воєнний конфлікт у Європі переріс би у конфлікт ядерний». Коли ж журналісти зауважили, що можуть загинути тисячі, та що там тисячі — мільйони людей, генерал відразу ж одрубав: «Ну й що? Ми повинні звикнути до думки, що й справді загинуть мільйони людей».

Це — в Гамбурзі. У Брюсселі ж, на засіданні ради НАТО чотиризірковий «янгел», наче квочка над курчатком, розпростер свої крила над нейтронною бомбою, захищаючи її. «Що стосується нейтронної бомби», — заявив він, — то я твердо переконаний, що нам треба не лише мати її, а й бути готовими застосувати в разі потреби».

А напередодні нового, 1983 року в західнонімецькій газеті «Ді вельт» було вміщено інтерв'ю, в якому викладено, так би мовити, генералові прогнози на майбутнє. «Ми», — сказав Роджерс, — повинні зберігати за собою право першими застосувати ядерну зброю»...

«Ми» — це, звісна річ, вони, верховоди НАТО, за якими бовваніють фігури деяких заокеанських верховодів.

У доданому до того інтерв'ю газетному коментарі генерала щедро похвалили за його «мужню позицію». І в цім нема дива: ота «Ді вельт» — газета запеклого антирадянщика, пропагандиста реваншу і війни Шпрінгера.

А тепер подумаймо: чи ж грішать проти правди ті, хто називає генерала палієм війни, шаленим атомщиком, дуже небезпечною людиною? Виходить, що аністїєчки не грішать!..

І все-таки генерал дуже розізлився. Розпашіювався так, що запрагнув сатисфакції. Ну, дуелі — чи то на пістолетах, чи то на шпагах — нині, як знаємо, не в моді, тож генерал зажадав од «кривдників» прилюдної відмови від їхніх слів — у пресі, по радіо чи ще якось там. Інакше — вдається до суду.

А як же, питається, бути з тими, зовсім не янгельськими, проповідями Роджерса? Чи то «янгела» чорт поплутав, чи якась інша нечиста сила за язык смирає отаке говорити? Ні, генерал і сам від своїх воєнничих тирад не відмовляється. Просто, дехто, виходить, іще не доріс до належного розуміння генералової філософії. Отож він охоче пояснює: тільки отак, із нейтронною бомбою, з готовністю першими вдатися до ядерної зброї, перетворити будь-який воєнний конфлікт на конфлікт ядерний — тільки так і можна забезпечити... мир у Європі і в цілому світі! І тільки той, хто ладен діяти саме так, а не інакше, може претендувати на звання справжнього ангела-хранителя миру і безпеки. В даному випадку — для європейців, насамперед для європейців західних...

А ті неспрошвенні невдячні західні європейці, як бачите, так ото обзивають його...

Захистити генерала підрядився той же таки Шпрінгер — вмістив у своїй «Ді вельт» статтю з гучними дифірами на його адресу.

Ну, що можна з цього приводу сказати?! Хіба що нагадати іще раз відоме прислів'я, яке різними мовами звучить по-різному, але сенс має той самий: крукові й мило не допоможе. Навіть, додамо, якщо це мило шпрінгерівського виробництва.

Яків ВАЛЯХ.

Не затьмарити!

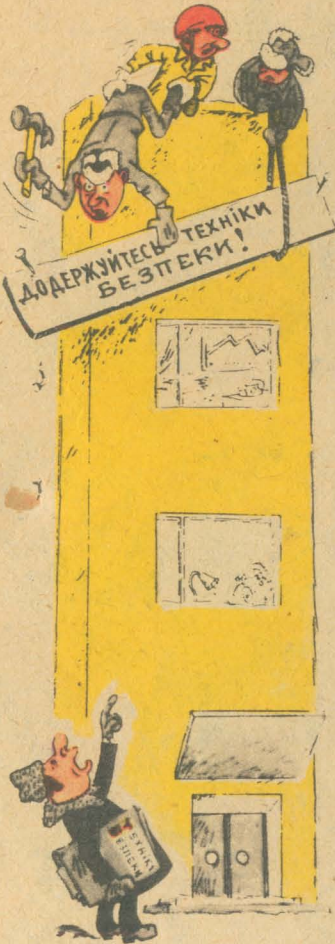
З АФГАНСЬКОГО РЕПОРТАЖУ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

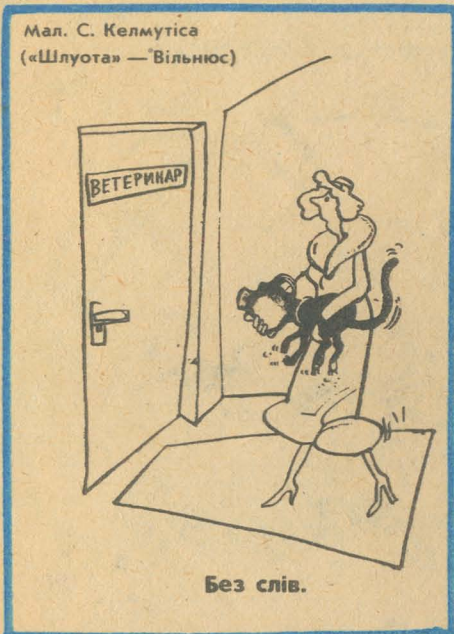
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. І. Гейфуліна («Хенек» — Уфа)

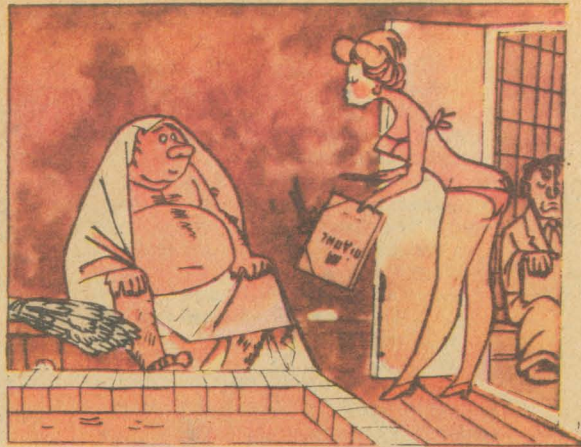
— Обережно, по пальцю не вдар!

Мал. С. Келмутіса («Шлуота» — Вільнюс)

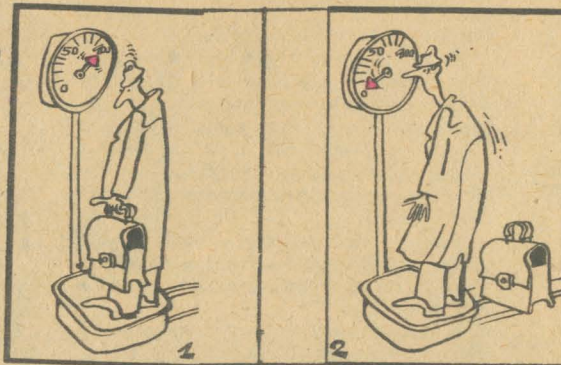
Без слів.

Мал. А. Мошева («Чушканзи» — Сиктивкар)

— Ось папери на підпис, Павле Павловичу!

Мал. К. Шяулітіса («Шлуота» — Вільнюс)

Без слів.

Мал. М. Гіргеля («Вожик» — Мінськ)

Без слів.

Мал. І. Межавілкаса («Дадзіс» — Рига)

Без слів.

Мал. А. Андреева («Хенек» — Уфа)

— Одвези жінку на базар, тещу — на вокзал, сина — в школу і миттю — на роботу.

ВИБІРКИ
ПЕТАСА

«Решил испробовать писать стихотворение и прошу Вас убедительно проверить правильность их».

І. З-ев з Кривого Рога.

— Проверили. Наиправильнейшими признали такі рядки:

«Спадаєш листочок,
Незатронь бруньочок,
щоб уже весною
там зацвів цвіточок».

Далі пішли рядки неправильні: з перекосами, викривленнями і т.д.

«На голову накинувши башлик
Йду селом, закутавши груди.
Коли почув великий крик,
Мов стріляють із орудій».

Я перелякавшись, заструсився,
(Діло було серед ночі).
Думаю, чи неворог об'явився?
Аж то баталії жіночі».

Й. С-ков (звідти ж).

— Прочитавши, ми теж перелякались і затрусилась. Ради бога, більше так не лякайте.

«Цієї ночі ми с тобою
пошли у гай духмяний,
а ты все пела, пела, пела.
пока зоря на дуба села,
І роща стала не солов'їна
а совсем как горобина».

Пока усё, а потом видно будет».

Є. М-йова зі Львова.

— Вважаємо, що й цього досить! Вже й так усё видно.

«Дуби гуділи, скрекотали,
З Горішка сльози аж упали».

О. З-як з Вінниці.

— Наш літконсультант — нащо вже твердий горішок, а й той ридав, як дитина!

«Оце купив собі машину
Зібравши грошей у торбині
Зробився враз великий пан
Хоч став я плоский як тарган».

Л. Н-ев з Черкас.

— Будьте обережні: пильнуйте, щоб вас ненароком не обприскали аерозоллю «Прима!»

Страшне перо не в гусака...

«Миняю кв. собственну на собственну. Спальня, кухня, вирандочка, 5 яблунь, двор отдельный. Вулиця на снос».

«Продається коза з сіном китністю 2 місяця, срок возраста — 2 года. Обращаться по улице Червона з ранку до вечора кроме понедельника».

Надіслала Л. КОСТИРКО.

«Пояснювальна записка
Я запізналась на роботу, бо мій чоловік незадовівся і мені прийшлося іти пішки».

Надіслав М. КОСАРЧУК.

«На мою думку, це стосується не тільки нашого підприємства. Скрізь,

у кожному трудовому колективі варто створити атмосферу».

(З райгазети).

Надіслав В. ДІДИК.

«Є пенсіонери, які вже зложили руки. А є такі, що не зложили рук — працюють».

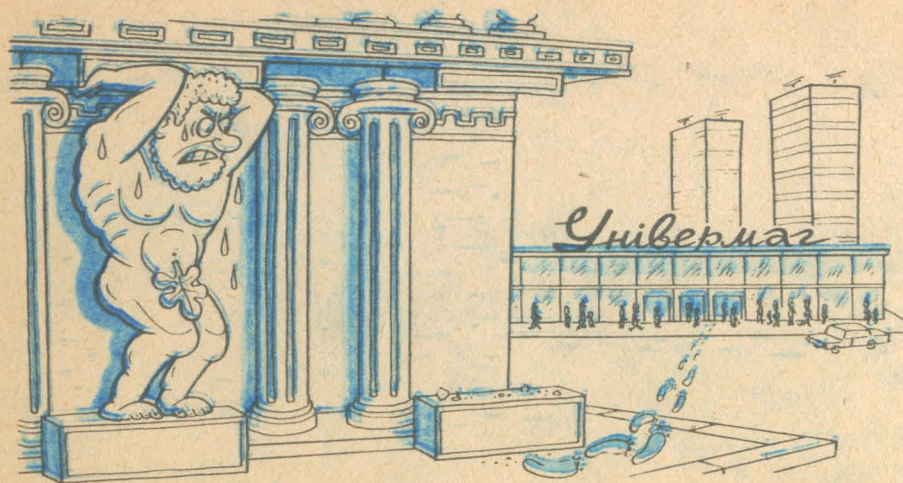
(З виступу).

Надіслав Гр. ЧОРНИЙ.

«Недавно були підведені підсумки соціалістичного змагання трьох районів. З'ясувалося, що в Котелевських доярок жирність набагато гірша і удій молока менший, ніж у Краснокутських і Чумівських. Це вина головної зоотехніки, який мало дивиться на доярок і фуражирів, які підвозять їм корма».

(З виступу на зборах).

Надіслала Г. ОЗДОБА.

— Знову мій напарник по магазинах бігає, а я один весь фасад тримати мушу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ Про те, що у жителів села Соболівка (Одеська обл.) кілька місяців мовчать радіоточки, повідомлялося в одному з листів до редакції. З цим листом Перець звернувся до Котовського міського Компартії України. Як повідомив редакції секретар міському партії тов. Мещеряков, працівники райвузла зв'язку відремонтували радіолінію, і нині всі радіоточки в селі працюють.

♦ Баня у селі Рибалкино (Харківщина) давно вже потребувала ремонту, а керівники місцевого колгоспу, щоб не морочити собі голови, взяли та й склали в приміщенні бані хімікати. І понад рік колгоспникам ніде було помитися. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Вовчанського райвиконкому Ю. З. Макеєв повідомив, що приміщення бані відремонтовано, і тепер вона працює.

♦ В одному з листів, що надійшов до редакції з Тернопільщини, колгоспники колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС просили допомогти, щоб для випасу їхньої власної худоби керівники колгоспу виділили більше пасовище. Перець у цій справі звернувся до голови виконкому Бережанської райради Г. К. Волинця.

Як повідомив редакції тов. Волинець, прохання колгоспників задоволено.

♦ Подвір'я будинку № 6 по вулиці Куїбишева, що у самому центрі міста Полтави, було так перерите канавами і ямами, спотворене купами землі, що мимоволі нагадувало археологічні розкопки. І такий «пейзаж» цілком заслуговував на те, щоб побувати на сторінках Перця. Фото цього подвір'я і було вміщено у розділі «Перчанський телевізор» (№ 16 журналу за 1982 рік).

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Полтавської міськради Н. В. Пусан, подвір'я повністю впорядковано, і мешканці згаданого будинку тепер ніяких претензій не мають.

♦ Згідно з існуючими раніше «Правилами перевезення пасажирів і багажу автомобільним транспортом УРСР», пасажир, який придбав квиток, а потім з якихось причин не міг їхати і хотів здати квиток та одержати за нього гроші, змушений був заповнювати довгезелзну анкету-заяву з безліччю запитань. Про оці анкети і йшлося у фейлетоні «Інструкція і Тарас Бульба» (№ 20 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця начальник вантажного управління Міністерства автомобільного транспорту УРСР В. Б. Малиновський повідомив, що наказом міністерства заповнення пасажиром бланку-заяви при здачі квитка відмінено.

З ЯКОГО БОКУ!

— З якого боку розбивати яйце? — у жінки став питати Цей самостійний чоловік. На це були свої причини: Він все погоджувати звик З вищестоящими по чину.

ЖУЧКА

БАЙКА

Працює Жучка в Лева у приймальній. Статура ж бо і масть — на перший сорт. Хто б не зайшов у справі — хоч нагальній! — Вона гарчить на всіх, мов чорт. Свої порядки встановила: Ти — йди назад, ти — зачекай. Засумував веселий перше гай: Всіх страх бере — така нечиста сила! Дрижав не тільки Заєць, а й Ведмідь, І Вовк боявся, і Лисиця. Та це ще півбіди. Узнав я мимохідь, Що навіть Лев не цар, вона — цариця! І Лев, на сором свій і страм, Покірно переносить окрик грубий...

А що тут дивного? Зубаста Жучка там, Де Лев беззубий.

Федір ТРОЇЦЬКИЙ.

м. Лебедин
Сумської області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Добридень, шановні телеглядачі!

Уявіть собі, те, що ви бачите на екрані, — не що інше, як ігровий майданчик дитсадку № 188 м. Харкова. Такого вигляду набрав він протягом останнього року, себто, починаючи з того моменту, коли було прийнято рішення про його реконструкцію. Будівельники завезли будматеріали, поламали паркан, який відгороджує дитсадок від будинку № 52 по вулиці Кацарській. І на тому всі ремонтні роботи закінчилися... Тепер тут чортові небезпечно гратися — ламає і роги, й ноги! — не те, що малятам-дошкільнятам...

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 7 (1145)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.03.83. Підписано до друку 21.03.83. БФ 15306. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.512.000. Зам. 01143.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

1/3

КОЛИ ЗАБУВАЮТЬСЯ ІСТОРИЧНІ УРОКИ

Індекс 74393

«Міністр внутрішніх справ ФРН Цімерман виступив з відверто реваншистською промовою, у якій поставив вимогу реставрувати кордони фашистського рейху, котрі існували до 1937 р. Офіційний виступ міністра ФРН не можна розцінювати як позицію приватного неонациста. Обурює те, що уряд ФРН не тільки не відмежувався од цієї палійської заяви, а, навпаки, намагається її виправдати».

(3 газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Гер Цімерман і його суфлер.